

LIBRIS

We know
books

Adrian MARCU s-a născut pe 30 septembrie 1973 în Caransebeș. În 1996 a absolvit Facultatea de Jurnalistică și Comunicare, cu licența la Universitatea din București, iar în 2010 a absolvit Facultatea de Sociologie a Universității de Vest din Timișoara. Din 2009 este doctor în sociologia istoriei și șef al disciplinei de filosofie din cadrul Universității de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” din Timișoara. Din 2015 este fondator și director al săptămânalului *Banatul azi* și al site-ului online cu același nume. Semnează eseuri, articole, editoriale, dar și povestiri în săptămânalul regional *Banatul azi* și în alte publicații culturale. Este autorul volumelor de publicistică „Sfârșit de capitol” (2001) și „Ilegaliști în catedrală” (2005).

Adrian Marcu

Singurătățile unei femei frumoase

Proze scurte

R o t o n d a
CARTIER

ta cu comandantul durează de prea mult timp, încât îmi dau seama că ești îndrăgostită cu adevărat de el. Nu e vorba, cum s-au petrecut lucrurile cu mine, de o relație oarecare, pur fiziologică.

Tocmai din acest motiv, în seara asta ne vom preface că suntem cuplul perfect, invidiat de atâta lume bună, urmând ca mâine, devreme, să dispar pentru totdeauna din viața ta. Așa procedea-ză niște oameni bine-crescuți și civilizați într-o situație de felul acesta. Ce spui, Diana?

A privit chipul buimac al soției sale, incapabile, clipe îndelungate, să spună ceva, în timp ce sorbea, ușurat și liniștit, băutura aromată, de culoare brună, din paharul aflat pe masă.

Acum vocea lui Iglesias răsuna mai vibrant decât mai devreme, iar refrenul spunea ceva despre despărțirile care nu lasă, de fiecare dată, răni nevindecabile.

Cuprins

<i>Antonescu, o vilă și arhitectul ei misterios</i>	7
<i>Arsura</i>	10
<i>Bărbatul misterios și îndrăgostit</i>	13
<i>Bătrânul care venea în fiecare an la Varna</i>	17
<i>Brațele noduroase ale sorții</i>	21
<i>Când piere o lume</i>	24
<i>Ce s-a întâmplat cu Gilda</i>	27
<i>Cum să cazii de pe munte</i>	31
<i>Doi oameni în oraș</i>	34
<i>Dora și „Anonimul venețian”</i>	37
<i>Fata din revistă</i>	40
<i>Femeia din fotografie</i>	43
<i>Fericirea pică înaintea Paștelui</i>	46
<i>Finalul unei iubiri</i>	49
<i>Gongul final</i>	52
<i>Însoțitoarele de zbor</i>	55
<i>Joaca bântuită</i>	58
<i>Joc pervers</i>	61
<i>Judecătorul care a murit duminică</i>	64
<i>Lacul auriu</i>	68
<i>Lustragiul</i>	72
<i>Milionul de dolari pierdut într-o noapte</i>	75
<i>Mirosul</i>	79
<i>O pereche de ochi violeți</i>	82
<i>O seară altfel decât celelalte</i>	85
<i>O veche amintire</i>	88

<i>Omul însemnat</i>	91
<i>Prăbușirea</i>	95
<i>Premoniția</i>	99
<i>Să nu cazî pradă nostalgiei</i>	102
<i>Să nu lovești o stea căzătoare</i>	105
<i>Scrisoare de la capătul lumii</i>	108
<i>Singurătățile unei femei frumoase</i>	111
<i>Trecutul care te ajunge din urmă</i>	114
<i>Verdele îngropat în zăpadă</i>	117
<i>Verdictul</i>	120
<i>Viața pe un tărâm străin</i>	123
<i>Visul tău e mai frumos ca al meu</i>	127
<i>Frici conjugale</i>	130
<i>Denunț în vremuri periculoase</i>	133
<i>Aparențe înșelătoare</i>	136

Antonescu, o vilă și arhitectul ei misterios

Vila de pe colină se vedea de departe, atrăgând ca un magnet privirile oamenilor obișnuiți, care treceau grăbiți, cu mașinile lor, prin cartierul aerisit, lipit de acel deal mereu verde, răsărit cumva neașteptat, în aria nordică a orașului. În fapt, toate casele din zona aceasta erau impunătoare, vechi, dar vopsite în culori plăcute și care atrăgeau, instantaneu, privirile admirative ale celor care se apropiau de ele.

Cartierul fusese proiectat pe la începutul secolului trecut de un arhitect renumit de origine italiană, același care creionase și proiectul Catedralei Milenium, una dintre cele mai frumoase biserici de acest fel nu doar din orașul vestic, ci și din țară.

Partea fericită a lucrurilor a fost aceea că, după prăbușirea fostului regim, cu treizeci de ani în urmă, întregul cartier și-a păstrat nealterată somptuozitatea și frumusețea arhitecturală. Nimeni dintre locuitorii săi nu s-a gândit vreodată să ciuntească sau să schimbe major aspectul acestor vile elegante, specifice arhitecturii Europei Centrale.

Rămase, grație miracolului, neatinse de planurile urbanistice din comunism, toate aceste case aveau povestea lor, ele însele fiind proiecția în timp a poveștilor de viață ale celor care le-au ridicat și locuit.

Povestea vilei de pe colină, cea mai frumoasă dintre toate vilele din cartier, începea acum aproape o sută de ani, mai precis prin 1920, atunci când constructorul ei a pus prima piatră la fundația clădirii.

Casa a fost ridicată destul de repede, în niciun an de zile, o performanță apreciabilă pentru epoca aceea, și avea, cu totul, șapte camere, un living uriaș la parter, alături de alte două camere de zi, în vreme ce sus, la etaj, au fost proiectate alte trei dormitoare de vreo cincizeci de metri pătrați fiecare, la acestea adăugându-se o încăpere, spațioasă și ea, ca birou de lucru.

Așezământul avea și o grădină de peste o 1000 de metri pătrați, plină de arbori de diverse soiuri, și care, începând din mai și până aproape de venirea iernii, prin noiembrie, rămânea mereu verde.

Povestea spune că între cele două războaie mondiale vila de pe colină fusese, frecvent, gazda unor serate de bun-gust, la care participau locuitorii bogați ai orașului, oameni de afaceri, avocați, medici, profesori universitari și alte personaje din protipendada așezării cu peste 200 000 de suflete, la acea vreme.

An după an, totul a decurs rafinat, în ton cu manierele tipice lumii extrem de bogate din epocă, când, deodată, pe la începutul anilor '40, casa a fost, brusc, părăsită.

Nimeni, nici măcar vecinii cei mai apropiați, nu-și putea explica de ce proprietarii acesteia dispăruseră fără urmă.

Prin oraș se vorbea, șoptit, e adevărat, că bărbatul de patruzeci de ani și soția sa, mai tânără cu cinci ani decât el, ar fi fost expulzați, peste noapte, din țară.

Omul, despre care se bănuia că depozitase în băncile elvețiene o sumă echivalentă cu zeci de milioane de euro de astăzi, era chiar un apropiat al puterii politice din epocă, prieten cu șeful statului, mareșalul Ion Antonescu.

Și-atunci, de ce a trebuit să dispară pur și simplu, să fugă într-o noapte rece de iarnă din oraș, și probabil că și din țară, un cuplu atât de bogat și atât de admirat în orașul acela?

Răspunsul a venit peste ani de zile, atunci când o notă din marele ziar italian „La Repubblica” anunța decesul, la aproape 80 de ani, a unuia dintre cei mai faimoși arhitecți italieni din tumultuosul secol douăzeci. Pe arhitect îl chema Dario Tomassini și

autorul articolului menționa faptul că devenise unul dintre cei mai bogați și mai rafinați colecționari de artă din lume, dar mai preciza și detaliul că o mare parte din averea sa provenea din perioada de tinerețe, atunci când arhitectul ridicase un cartier de vile și una dintre cele mai frumoase biserici din România.

Reportajul spulbera și misterul plecării intempestive a acestuia, împreună cu soția sa, din România anulului 1941: italianul putred de bogat, amic cu însuși mareșalul Antonescu, avea origini evreiești, detaliu care l-a împins să lase totul în urma lui, plecând valvârtej cu un vapor, tocmai în îndepărtata Americă!

De unde, avea să se întoarcă apoi, după 1945, în patria natală, Italia.

Nimeni nu a reușit să afle însă dacă arhitectul italian s-a mai întors, vreodată, în orașul din vestul României, fie și numai pentru a-și revedea vila de pe colină, locul unde și-a trăit tinerețea și a pus cărămizile bogăției fabuloase de mai târziu.

Arsura

Opri mașina la colțul străzii, se lipi strâns de scaunul din piele al automobilului și privi cu teamă la blocul nu foarte înalt din fața sa.

„Acum o să iasă din scară, e ora potrivită la care părăsește apartamentul cu două camere în care locuiește ocazional. Nu mai am mult de așteptat”, șopti în capul pieptului, în vreme ce simțea cum arsura de pe mâna stângă își făcea din nou de cap.

În clipa în care se hotărî să deschidă geamul electric, arsura se întetise, acum parcă toată mâna îi luase foc. Știa că acela era momentul când femeia avea să iasă din locuință și, firește, așa se și întâmplase.

O urmări, ca de fiecare dată, cu aceeași emoție bolnăvicioasă, dar fără a ieși din mașină, de teama de a nu fi observat, în cele din urmă.

Frica l-a făcut întotdeauna să nu-i spună adevărul, anume că a continuat să o iubească mereu, deși de la clipa despărțirii lor trecuseră ani buni.

„Copilul acesta e mai delicat decât un puișor de găină”, îi spusese odată mama sa prietenei ei celei mai bune.

„Crede-mă, îmi este atâta de frică de ce destin va avea atunci când va deveni mare, încât mi-am scos din cap să mă mai gândesc la acest lucru. Pur și simplu, refuz să o mai fac, Elena.”

Cuvintele profetice ale mamei îi răsunau acum în urechi mai puternic și infinit mai răscolitor decât atunci când le-a auzit prima oară, la vârsta de opt ani.

Dintr-odată, cuprins de un tremurat diavolesc, strânsese cu putere volanul mașinii, apoi trase cu forță de portieră și ieși din automobil, împleticindu-se ca un suferind de o boală grea.

„O voi urmări și apoi îi voi vorbi, în sfârșit. Nu va putea să mă abandoneze așa, în stradă, ca pe un lepros”, își spusese și, în timp ce mergea în spatele ei, clătînându-se nesigur, în el creștea tot mai tare frica, aceeași frică ce l-a făcut să o piardă cu ani în urmă.

Iar acum arsura îi cuprinsese tot trupul, ca și când o torță invizibilă îi ardea toate organele și nu mai avea mult până să-i prăjească și sufletul.

Drumul devenea pentru el tot mai chinuitor, picioarele lui dând semne clare că se vor scurge curând în asfaltul rece.

Acceleași blestamate de picioare care, și așa, nu l-au ascultat niciodată așa cum îi ascultau pe ceilalți copii, alături de care a crescut în cartierul de la periferia orașului din câmpie și cu care juca, ocazional, fotbal.

În timp ce se chinuia să meargă în spatele femeii iubite, în urechi auzea aproape perfect vocea tatălui său, care îi spunea să renunțe să mai fugă după himera numită Patricia: „Băiete, nu ești bun de nimic, toți golăneii ăștia din jurul tău te bat de-ți sar fulgii, fotbal nu știi să joci, ești doar un slăbănog din care nu va ieși nimic bun vreodată. De aia nici nu-mi pare rău că vă părăsesc pentru totdeauna. Mai ales că nici pe maică-ta nu am iubit-o, cu adevărat, vreodată”.

Toți anii care au urmat după plecarea tatălui din viața lor i-a simțit așa cum un deținut, condamnat pe nedrept, își simte anii de recludziune. Bucăți rupte din suflet și, peste toate, frica densă și măcinătoare care l-a deposedat de toate bunurile pe care un bărbat normal ajunge să le posedă într-o existență: trupurile femeilor iubite, bucuria copilului abia născut, fericirea de a îmbătrâni senin și împăcat cu lumea din jur.

Ani buni după dispariția tatălui din viața lor, l-a visat pe acesta în felurite ipostaze.

Odată, la capătul unei nopți de început de primăvară, s-a trezit buimac din somn, cu lacrimile șiroindu-i pe amândoi obrajii, și i s-a părut că l-a văzut pe taică-său cum îl strânge în brațele lui puternice. Apoi, sărutându-l cu o tandrețe neverosimilă pe frunte, avea să iasă, plutind ca un duh, pe fereastra încăperii.

Acum, drumul lui părea că se va sfârși cât de curând, fără putința de a mai cunoaște măcar un dram de iubire.

Văzu ca prin ceață trupul delicat al Patriciei cum plutea, la fel ca odinioară, în vis, trupul tatălui său, și nu reuși să-și dea seama dacă ceea ce vede e doar un fragment din alt vis sau o formă palpabilă de realitate, la care el, oricum, nu va mai putea să ajungă niciodată.

Bărbatul misterios și îndrăgostit

Scena se repeta mecanic, o dată la două seri. Atunci, o mașină de culoare bleumarin, un Jaguar, ieșea pe poarta conacului uriaș și dispărea în noapte. Nimeni nu știa cine se află pe bancheta din spate a automobilului de lux, cel mult puteai vedea chipul șoferului, un tânăr de 25 de ani, care privea întotdeauna fix prin parbriz, și apoi demara către șoseaua principală. Nici măcar vecinii, oameni cu mulți bani, la rândul lor, din cartierul presărat exclusiv cu case frumoase și impunătoare, nu știau prea multe despre proprietarul conacului. O singură dată cineva se lăudase altor locuitori din zonă că l-a văzut pe omul respectiv ieșind din monumentală clădire, care îi aparținuse, în perioada de dinaintea războiului, unuia dintre cei mai bogați industriași din vestul țării. El le spusese câtorva vecini că însul respectiv avea în jur de 70 de ani, părul grizonat, iar corpul îi era încă suplu, aproape al unui „om încă tânăr”, cum avea să mai remarce martorul amintit.

Altcineva își aminti că mai văzuse cu siguranță chipul individului atât de misterios, undeva, la un spectacol de teatru. Acesta a ținut să adauge că-l frapase eleganța desăvârșită a vecinului lor, care venise să vadă piesa de teatru îmbrăcat în frac negru, firește cu un papion asortat, și cu o pereche de butoni din aur la cămașă.

Într-una din serile reci, vestind sosirea iernii, de masa celor trei bărbați, aceiași ce obișnuiau să trăncănească mereu despre proprietarul conacului – în vreme ce beau câte un pahar cu vin fierț în barul cochet al cartierului –, se apropie un bărbat trecut de 60 de ani.